

Sygn. akt VIII U 2970/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2019 r. w Gliwicach

sprawy L. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania L. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 14 listopada 2018 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater

Sygn. akt VIII U 2970/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 listopada 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu L. M. prawa do przeliczenia emerytury powołując się na art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych . Organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie dołączył do wniosku z dnia 8 listopada 2018r. żadnych nowych dowodów mających wpływ na zmianę wysokości wypłacanego świadczenia, i stąd brak podstaw po ponownego ustalenia wysokości emerytury.

Ubezpieczony w odwołaniu od wyżej opisanej decyzji wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do przeliczenia emerytury i nakazanie organowi rentowemu ponownego przeliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego oraz zasądzenie od organu rentowego kosztów procesu według norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Ubezpieczony podkreślił, że organ rentowy oparł się jedynie na przedłożonym druku (...) natomiast brak w nim danych sprzed roku 1980, , a organ rentowy znał przebieg pracy ubezpieczonego Zarzucił, że organ rentowy mógł zwrócić się do zakładu pracy ubezpieczonego o brakującą dokumentację oraz powołać biegłego w celu ustalenia zarobków ubezpieczonego, zarzucił, że organ rentowy nie dochowa należytej staranności.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko reprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony L. M. we wniosku z dnia 28 kwietnia 2016r. domagał się przeliczenia świadczenia w oparciu o art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wówczas dołączył do wniosku zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu w KWK (...) za lata 1980-1982, 1992-1998 oraz zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu. Z (...) w G. za lata 1999-2005.

Decyzją z dnia 20 maja 2016r. rozpoznając wyżej opisany wniosek organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przeliczenia świadczenia w oparciu art. 110 w/w ustawy, gdyż nie została spełniona przesłanka przekroczenia wskaźnika wysokości postawy wymiaru, tj. wwpw z lat 1980-2011 wyniósł 223,27%, a z 10 kolejnych lat 1996-2005 wyniósł 71,87%. Oba wskaźniki były niższe niż 250%.

Decyzja ta uprawomocniła się, gdyż ubezpieczony nie wniósł od niej odwołania.

Kolejny wniosek wniósł ubezpieczony w dniu 8 listopada 2011r. Wniosek dotyczył przeliczenia emerytury w myśl art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu ubezpieczeń Społecznych. Wniosek nie zawierał ani jednego załącznika, a odnosił się do już wcześniej złożonej dokumentacji płacowej i dokumentów dotyczących zatrudnienia.

Decyzją z dnia 14 listopada 2018r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia świadczenia powołując się na art. 114 w/w ustawy

Ubezpieczony odwołał się o decyzji z dnia 14 listopada 2018r.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o akta rentowe, których prawdziwości strony nie kwestionowały.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Z uwagi na fakt, iż wniosek ubezpieczonego z dnia 8 listopada 2018r. o przeliczenia prawa od emerytury w oparciu o art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest kolejnym wnioskiem o to samo świadczenie kierowanym do organu rentowego, przeto przed merytorycznym rozpoznaniem go należy ocenić jego zasadność w świetle art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r. nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą emerytalną.

Zgodnie z jego treścią prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Nie budzi wątpliwości fakt, iż w przypadku ubezpieczonego przesłanki te nie zostały spełnione.

Objęty zaskarżoną decyzją wniosek ubezpieczonego z dnia 8 listopada 2018r. o przeliczenia prawa od emerytury w oparciu o art. 110a w/w ustawy został złożony przez ubezpieczonego po uprawomocnieniu się pierwszej decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do tego świadczenia z dnia 20 maja 2016r.

W tej sytuacji wraz z kolejnym wnioskiem o przeliczenie świadczenia w oparciu o art. 110a w/w ustawy ubezpieczony winien był przedłożyć nowe dowody lub wskazać na nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczenia, czego nie uczynił. Poprzestał jedynie na złożeniu samego wniosku. W czasie jego składania i dniu wydania zaskarżonej decyzji nie było też żadnej nowej okoliczności, jaka nie istniałaby w czasie wydania pierwszej decyzji ZUS w tym samym przedmiocie.

Z uwagi na nie spełnienie przewidzianych w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej przesłanek do przeliczenia świadczenia ubezpieczonego, by orzekać już o samym prawie ubezpieczonego do tego świadczenia, byłoby to możliwe wyłącznie w wypadku zrealizowania wymogów z art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Uznać więc wypada, iż wbrew wymogom przewidzianym w art. 232 k.p.c. ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dowodów ani nie wskazał na nowe okoliczności, w szczególności nie uczynił tego przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Tymczasem jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2008r. (I UK 193/07; OSNP z 2009r., z. 1-2, poz. 52) w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada kontradiktoryjności i związany z nią ciężar udowodnienia przez ubezpieczonego podnoszonych przez niego twierdzeń, któremu ten nie sprostał.

Stąd też po myśli wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2003r. (II UK 139/02, OSNPUSiSP 2004, z. 7, poz. 128) i postanowienia tego Sądu z dnia 22 czerwca 2004r. (II UK 404/03, OSNPUSiSP 2005, z. 4, poz. 58) i z dnia 13 grudnia 2005r. (II UK 61/05, OSNPUSiSP 2006, z. 23-24, poz. 371) w razie stwierdzenia, że nie przedstawiono nowych dowodów i nie ujawniono okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji tzn. nie zostały spełnione ustawowe podstawy wznowienia postępowania rentowego, odwołanie ubezpieczonego należało oddalić. Nie zamyka mu to jednak w przyszłości możliwości wystąpienia z podobnym wnioskiem o świadczenie, po spełnieniu w pierwszej kolejności przesłanek z art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Mając powyższe na względzie na mocy (...) § 1 k.p.c., art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odwołanie ubezpieczonego należało oddalić jako bezzasadne.

(-) SSR del Anna Capik – Pater